

PÁLÍME KOVOVÝ RUBÁŠ

Zdál se mi sen, že Rachel Elizabeth Dareová hází šipky na můj obraz.

Stála ve svém pokoji... No jasně, počkat. Musím vysvětlit, že Rachel nemá pokoj. Má horní patro rodinného sídla, což je renovovaný palác v Brooklynu. Její „pokoj“ je obrovský loft se zářivkami a okny od podlahy ke stropu. Měří asi dvakrát tolik jako celý mámin byt.

Z digitálního hudebního systému Bose Sound-Dock, počmáraného barvou, vřískal jakýsi alternativní rock. Pokud vím, Rachel v hudbě vyznávala jediné pravidlo, a to, že žádné dvě písničky na jejím iPodu nesmí znít podobně a všechny musí být divné.

Měla kimono a zacuchané vlasy, zřejmě se zrovna probudila. Postel byla zvalená. Přes několik malířských stojanů visela prostěradla. Po podlaze se válelo špinavé oblečení a obaly od energetických tyčinek, ale když má člověk veliký pokoj, nevypadá ten binec tak zle. Z oken byla vidět celá noční silueta Manhattanu.

Na obraze, na který útočila, jsem byl já, jak stojím nad obrem Antaiem. Rachel to namalovala před pár měsíci. Tvářil jsem se zuřivě – šel ze mě dokonce strach –, takže nebylo poznat, jestli jsem hodný nebo zlý, ale Rachel tvrdila, že po té bitvě jsem vypadal přesně takhle.

„Polobohové,“ zamumlala Rachel a hodila na plátno další šipku. „A ty jejich *pitomé* výpravy.“

Většina šipek se odrazila, ale pár se jich v obraze zachytilo. Jedna mi visela z obličeje jako kozí bradka. Někdo zabušil na dveře.

„Rachel!“ zavolal mužský hlas. „Co to proboha děláš? Vypni to –“

Rachel popadla dálkové ovládání a zastavila hudbu. „Pojď dál!“

Vešel její táta, mračil se a v tom jasném světle pomrkával. Měl rezavé vlasy, o něco tmavší než Rachel. Na jedné straně byly přeželelé, jako by prohrál bitvu s vlastním polštářem. Na kapse modrého hedvábného pyžama stál monogram WD. Páni, kdo dneska nosí pyžama s monogramem?

„Co se děje?“ chtěl vědět. „Jsou tři ráno.“

„Nemůžu spát,“ zavrčela Rachel.

Šipka na obraze ze mě odpadla. Rachel schovala ostatní za zády, ale pan Dare si toho všiml.

„Takže... chápu to dobře, že tvůj přítel na St. Thomas nejede?“ Takhle mi pan Dare říkal. Nikdy *Percy*. Jenom *tvůj přítel*. Nebo *mladý muž*, když mluvil přímo se mnou, což dělal málokdy.